

Знаешъ, че въвъ градъ прочутъ
ходихъ, работихъ и съ трудъ
припечелихъ азъ тогава
и пари, и много слава.
Ала вече не желая
по театри да играя.
Нѣщо друго ме вълнува
и така ми се пѣтува
нѣкъде далечъ отъ тукъ,
нѣкъде — на югъ, на югъ!

ЩЪРКЕЛЪТЪ

(Преструва се).
Но тамъ има крокодили,
тигри, слонове, камили,
охтоподи като баби,
дето гълтатъ само жаби,
пъкъ ти нѣмашъ и криле,
а туй, май, не е добре!

ЖАБАТА

(Плаче)
Ахъ, наистина, горкичка!
Колко искамъ да съмъ птичка,
да политна съсъ крила,
надъ земи и надъ моря?

ЩЪРКЕЛЪТЪ

(Утешава я).
Нищо, нищо, жабке мила.
Ехъ, таквазъ си се родила.
Нѣма пъкъ сега да мрешъ!
Слушай, да ме разберешъ:
и сега си ти щастлива,
ала много си красива,
та не трѣбва да те видятъ,
може би да ти завидятъ
твойтъ дружки подъ небото,
дето спятъ сега въ блатото.

ЖАБАТА

Охъ, какви сж завистливи,
присмѣхулки и свадливи.
А отъ детскитъ ми дни
имамъ рой горчивини!
Казвахъ ми, че съмъ слаба
и ме клопахъ на баба
да ме бие съсъ машата,
че излизамъ на тревата.

ЩЪРКЕЛЪТЪ

Слушай, мила. Я излѣзъ
хемъ на пукъ и още днесъ.
Ще ти дамъ едно букварче
съсъ картинки, съ календарче.
Ще те водя на разходка
съсъ балонъ или съсъ лодка.

ЖАБАТА

Жалко, Щърко, много жалко,
но отъ тебъ се плаша малко.
Слушала съмъ отъ сестритъ
и на старитъ въ пѣснитъ,
че край насъ се ти навърташъ
само жабчета да гълташъ.

ЩЪРКЕЛЪТЪ

Туй разправятъ тѣ за дѣдо.
Азъ съмъ внучето му младо.
Ни германецъ, ни испанецъ,
азъ съмъ вегетарианецъ.
Гълтамъ вѣтъръ и мѣгла —
ти не знаешъ ли това?

ЖАБАТА

(Излиза отъ блатото).
А бе азъ така хортувамъ.
Рекохъ да се пошегувамъ.
(Приближава щъркела).
Искамъ днесъ съ аероплана
да летя надъ океана
съ тебе, Щъркелане милъ,
чакъ до идния априлъ!

ЩЪРКЕЛЪТЪ

Може, може, жабке сива.
Зарадъ тебе всичко бива.
Щомъ желаетъ нѣкой день,
можешъ да потеглишъ съ менъ.

ЖАБАТА

(Отива при щъркела).
И въвъ тоя хубавъ часъ,
нека ти призная азъ —
ти си най-красива птица,
а азъ най-добра пѣвица.
Мисля ще ти правя честь,
ако ти предложи днесъ
като на красива птица
да съмъ твоя годеница?